

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **E. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013, čj. KUZZL 17525/2013, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, čj. 22 A 91/2013 - 28 a čj. 22 A 81/2013 - 27,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o přikázání věci Nejvyššímu soudu podle § 9 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního **se z a m í t á .**
- II. Řízení o kasačních stížnostech **se z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 5. 2013, čj. KUZZL 17525/2013, zrušil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 21. 1. 2013, čj. MUVS-S 3627/2006OVÚPD-330/Ev, jímž městský úřad povolil stavebníkům J. a E. G. stavbu „*stavební úpravy a nástavba rodinného domu č. p. 363*“ na pozemku parc. č. 1063 v k. ú. Jablůnka, a v tomto rozsahu vrátil věc městskému úřadu k novému projednání. Žalovaný současně zamítl odvolání žalobkyně proti výroku II. rozhodnutí městského úřadu, jímž došlo k zastavení řízení ve věci „*zpevněných ploch a sjezdu ze silnice I/57*“ na pozemcích parc. č. 1063 a 1067/1 v k. ú. Jablůnka.

[2] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 29. 8. 2013, čj. 22 A 91/2013 - 28, zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, původně podané u Krajského soudu v Brně dne 20. 5. 2013, podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť žalobkyně ani přes výzvu krajského soudu nezaplatila soudní poplatek za podanou žalobu.

[3] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 29. 8. 2013, čj. 22 A 81/2013 - 27, odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, původně podanou u Městského soudu v Praze dne 29. 5. 2013, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelné nedostatky podmínek řízení. Žalobkyně v této žalobě brojila proti výroku I. rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc mu byla vrácena k novému projednání. Takovým rozhodnutím se s konečnou platností nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva a povinnosti účastníků řízení a nelze je proto přezkoumat ve správním soudnictví. Soud vedle toho poukázal na to, že o této věci nelze vést s ohledem na § 83 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. samostatné řízení. Krajským soudem v Brně mu totiž byla postoupena žaloba žalobkyně ze dne 20. 5. 2013 napadající totéž rozhodnutí žalovaného (věc vedená pod sp. zn. 22 A 91/2013).

II.

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila kasační stížností proti „*vydání dvou výzev nedostatečně označených ze dne 22. 7. 2013 a 9. 8. 2013 a dvou vydaných usnesení sp. zn. 22 A 81/2013 a sp. zn. 22 A 91/2013 ze dne 29. 8. 2013 pro záměnu soudních poplatků, kterou zavinil Krajský soud Ostrava.*“ Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o osvobození od soudního poplatku z důvodu nízkého starobního důchodu a o ustanovení zástupce z důvodu diskriminace její osoby a vysokého věku.

[5] Stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasačních stížnostech a o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 3. 2014, čj. 8 As 97/2013 – 39 v souladu s § 39 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. spojil řízení o kasačních stížnostech ke společnému projednání a rozhodnutí, a to pod sp. zn. 8 As 97/2013. Tímto usnesením současně zamítl žádost stěžovatelky o ustanovení právního zástupce a nepřiznal jí osvobození od soudních poplatků. Učinil tak z důvodu, že se v obou případech jednalo o zjevně neúspěšný návrh ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Soud zaujal názor, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu čj. 22 A 91/2013 - 28 je zjevně neúspěšným návrhem proto, že stěžovatelka nepochybně neuhradila za žalobu soudní poplatek ani nepožádala o osvobození od soudního poplatku, ačkoliv byla řádně poučena o možnosti zastavení řízení. Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu čj. 22 A 81/2013 - 27 je zjevně neúspěšnou proto, že stěžovatelka v žalobě brojila proti té části rozhodnutí o odvolání, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Takové rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť se v něm meritorně nerozhoduje o právech a povinnostech osob mající hmotněprávní účinky. O zjevné neúspěšnosti tohoto návrhu svědčí i to, že stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného nejprve u Krajského soudu v Brně a následně i u Městského soudu v Praze. Jsou-li podány dvě žaloby proti témuž rozhodnutí, je nepochybné, že projednání později podané žaloby brání překážka věci zahájené, představující neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení čj. 8 As 97/2013 – 39 současně stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek za obě kasační stížnosti a předložila plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasačních stížnostech.

[7] Stěžovatelka na výzvu soudu reagovala podáním ze dne 14. 3. 2014, v němž vyjádřila nesouhlas se spojením řízení o kasačních stížnostech. Dále uvedla, že v daných věcech není zapotřebí advokáta, neboť se netýkají řízení před Nejvyšším správním soudem. Krajský soud provedl záměnu soudních poplatků. Nejvyšší správní soud měl v souladu s podáním stěžovatelky ze dne 6. 11. 2013 postupovat podle § 9 odst. 1 a 2 a § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány i soudy odmítají její právo věcného břemene být účastníkem územního řízení a ústního jednání a vznést námitky proti nedodržení odstupů rodinného domu. Stěžovatelka nesouhlasí s dalšími průtahy, které navrhuje její advokát Mgr. Jaroslav Kopecký. Proto požádala Nejvyšší soud, aby se mohla účastnit řízení o dovolání a hájit tak svá práva, jelikož tento advokát odmítl dodatek stěžovatelky k odvolání. Dále navrhla, aby Nejvyšší správní soud urychleně přikázal věc jinému soudu dle § 9 odst. 2 a 3 s. ř. s. a věc postoupil Nejvyššímu soudu, který rozhoduje o dovolání stěžovatelky. Stěžovatelka konečně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zamítl usnesení krajského soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 22 A 91/2013 a věc vrátil krajskému soudu pro nepřislušnost postupem dle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s.

III.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žádostí stěžovatelky o zrušení usnesení čj. 8 As 97/2013 – 39 z důvodu jejího nesouhlasu se spojením řízení o kasačních stížnostech proti shora vymezeným usnesením krajského soudu. Proti rozhodnutí o spojení věcí není přípustný opravný prostředek a stěžovatelka proto není oprávněna proti takovému usnesení brojit. Svou povahou se jedná o procesní rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení a které není samo o sobě způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv či povinností stěžovatelky. Nadto lze zopakovat, že v posuzovaném případě byly nepochybně splněny předpoklady pro spojení řízení o kasačních stížnostech dle § 39 odst. 1 s. ř. s. Jednalo se zde totiž o případy s týmiž účastníky, stěžovatelka se domáhala přezkumu téhož rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně.

[9] Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět žádosti stěžovatelky o přikázání věci Nejvyššímu soudu. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s., jehož se stěžovatelka dovolávala, Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Soud ovšem žádné důvody pro přikázání věci neshledal. Podstatu sporu tvoří nesouhlas stěžovatelky s vydaným stavebním povolením. Tato věc nepochybně spadá do správního soudnictví. O obou žalobách bylo krajským soudem již pravomocně rozhodnuto. Tím, že stěžovatelka podala proti oběma usnesením kasační stížnost, se řízení přesunulo před Nejvyšší správní soud. S ohledem na § 12 odst. 1 s. ř. s. je to pouze Nejvyšší správní soud, který je povolán k rozhodování o kasačních stížnostech. Je proto vyloučeno, aby věc byla k návrhu stěžovatelky bez dalšího opětovně vrácena před jakýmkoliv krajským soudem či dokonce postoupena Nejvyššímu soudu, kterému nepřisluší rozhodovací pravomoc ohledně nyní projednávaných věcí. Na tento závěr nemůže mít jakýkoliv vliv skutečnost, že stěžovatelka vede i jiná řízení, nyní projednávaná Nejvyšším soudem.

[10] Jak bude uvedeno dále, stěžovatelka nesplnila podmínky pro věcné projednání kasační stížnosti. Soud se proto nemohl zabývat jejím návrhem na „zamítnutí usnesení“ krajského soudu ze dne 29. 8. 2013, čj. 22 A 91/2013 - 28. Takový postup rozhodně neumožňuje stěžovatelkou poukazovaný § 7 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. Jak již bylo uvedeno,

stěžovatelka brojila proti uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížností, o které může rozhodovat pouze Nejvyšší správní soud a nikoliv některý z krajských soudů.

[11] Nejvyšší správní soud nemůže zohlednit ani výhrady stěžovatelky vůči postupu jejího zástupce Mgr. Jaroslava Kopeckého, jelikož tento advokát stěžovatelku v nyní posuzovaných věcech nezastupuje a ani nebyl krajským či Nejvyšším správním soudem stěžovatelce pro tato řízení ustanoven.

IV.

[12] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona soud vyzve poplatníka k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určí, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[13] Jak vyplývá ze shora uvedeného, stěžovatelka společně s podáním kasačních stížností neuhradila soudní poplatek. Nejvyšší správní soud ji proto usnesením čj. 8 As 97/2013 – 39 vyzval, aby tak učinila ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Současně ji poučil o tom, že nebudou-li poplatky za obě kasační stížnosti ve stanovené lhůtě zaplacený, soud řízení zastaví. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 12. 3. 2014. Soudem určená lhůta pro zaplacení soudních poplatků tedy uplynula v pondělí dne 14. 4. 2014 (dne 12. 4. 2014 byla sobota). Stěžovatelka ve lhůtě stanovené soudem ani následně soudní poplatky splatné podáním kasačních stížností nezaplatila.

[14] Jelikož v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení o kasačních stížnostech, Nejvyšší správní soud řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. zastavil.

[15] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. května 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu